

Sygn. akt II KK 177/21

POSTANOWIENIE

Dnia 19 maja 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Malarski

na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.),

po rozpoznaniu w dniu 19 maja 2021 r.,

sprawy **F. J.**

skazanego z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 § 1 k.k. i in
z powodu kasacji obrońcy

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 15 października 2020 r., sygn. akt III Ka (...),

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w K.

z dnia 4 listopada 2019 r., sygn. akt II K (...),

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

**2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi za postępowanie
kasacyjne.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w K., wyrokiem z 4 listopada 2019 r., skazał F.J. za pomocnictwo do popełnienia w dniu 6 października 2018 r. pięciu przestępstw na szkodę D.G., orzekając wobec niego karę łączną 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny, a także nawiązkę na rzecz pokrzywdzonego (art. 46 § 2 k.k.). Sąd Okręgowy w K. – po rozpoznaniu w dniu 2 października 2020 r. apelacji obrońcy – zmienił pierwszoinstancyjny wyrok przez uniewinnienie F. J. od popełnienia jednego z zarzucanych mu czynów, zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kar jednostkowych pozbawienia wolności, uchylenie orzeczeń o

grzywnach i wymierzenie mu nowej kary łącznej roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu odwoławczego w części dotyczącej skazań złożył obrońca, podnosząc 5 zarzutów rażącego i mogącego mieć istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenia prawa materialnego – trzykrotnie chodziło o art. 283 k.k. w zw. z art. 115 § 2 k.k., a dwukrotnie o art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. W konsekwencji zażądał uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Prokurator Prokuratury Rejonowej w K. w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna – i to w stopniu oczywistym.

Zgodnie z art. 519 k.p.k. przedmiotem zaskarżenia kasacją strony może być tylko prawomocny wyrok sądu odwoławczego, z czego wprost wynika konieczność sformułowania zarzutów pod adresem tego właśnie rozstrzygnięcia. Chcąc sprostać wymogom stawianym przez ustawodawcę, wnoszący kasację winien wskazać zatem uchybienia, których dopuścił się sąd odwoławczy (zob. post. SN z 25 sierpnia 2020 r., V KK 312/20). Innymi słowy, w kasacji skarżący nie jest uprawniony do podnoszenia zarzutów przeciwko orzeczeniu sądu pierwszej instancji (zob. wyr. SN z 21 marca 2019 r., V KK 108/18), jako że postępowanie kasacyjne w żadnym razie nie służy do ponawiania kontroli odwoławczej (zob. post. SN z 28 października 2020 r., IV KK 345/20). Co prawda możliwe jest wystąpienie tzw. efektu przeniesienia, kiedy to sąd odwoławczy nienależycie rozpozna apelację, ale wówczas strona musi w kasacji sformułować zarzut dotyczący wadliwego procedowania instancji odwoławczej, w następstwie którego doszło do przeniknięcia uchybienia sądu *a quo* do orzeczenia sądu drugiej instancji (zob. post. SN z 14 stycznia 2021 r., IV KK 438/20). W judykaturze zwraca się uwagę, że nawet zasadne podniesienie zarzutu, iż w toku postępowania doszło do obrazy prawa materialnego, nie prowadzi jeszcze do uwzględnienia kasacji, gdy sąd odwoławczy w tym zakresie utrzymuje w mocy pierwszoinstancyjny wyrok, bowiem byłby to w istocie zarzut skierowany przeciwko orzeczeniu sądu *meriti*, zatem

niezgodny z przepisem art. 519 k.p.k. (zob. wyr. SN z 26 marca 2019 r., V KK 110/18).

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy, trzeba dobitnie stwierdzić, że obrońca przeszedł do porządku nad przedstawionymi regulacjami, atakując wprost rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego w K. w zakresie przyjętej oceny prawnej przypisanych F.J. czynów, mimo że w instancji apelacyjnej nie doszło do ich korektury. Już tylko ta konstatacja wystarczyłaby do jednoznacznie krytycznego odniesienia się do wniesionej od zaskarżonego wyroku kasacji.

Niemniej Sąd Najwyższy, niejako dla porządku, za celowe uznał jedynie zwrócenie uwagi na to, że zarzut nadania poszczególnym okolicznościom z art. 115 § 2 k.k. zbyt dużej lub zbyt małej rangi skierowany jest przeciw dokonany ustaleniom faktycznym, których weryfikowanie w ramach postępowania kasacyjnego nie jest dopuszczalne – art. 523 § 1 k.p.k. (zob. post. SN z 29 czerwca 2017 r., IV KK 220/17).

Dlatego Sąd Najwyższy oddalił kasację w trybie określonym w art. 535 § 3 k.p.k., a kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne obciążył skazanego (art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.).